

70. születésnapját ünnepelte

Hegymegi–Kiss György 1944. június 29-én született Ózdon. 1967-ben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karán vas- és fémkohómérnöki diplomát szerzett. Szakmai pályáját a tanulmányait ösztöndíjjal segítő vállalatánál, a diósgyőri Lenin Kohászati Műveknél kezdte. A Martin Acélműben kemesorosi acélgyártó volt. Ezután a Tüzelésellenőrzés vezetője lett. Rendszeresen vett részt különféle fejlesztési feladatok megoldásában. Súlyos üzemzavarokat hártott el, újításokat dolgozott ki. Tevékenyen részt vett a biztonságos üzemeltetésben, az energiatakarékosság és a termelés növelésében. Ezen időszak alatt háromszor szerezte meg a Kiváló Ifjú Mérnök címet. Társadalmi munkában vállalati szinten sikeresen szervezte a fiatalok szakmai versenyeit, amiért Ifjúsági Érdemérem kitüntetését kapott.

1975-ben a Tüzeléstani Kutató Intézetben az Acélkohászati és Szilikátipari Osztályra meghívták tudományos munkatársnak, később tudományos csoportvezető lett. Első komoly feladata a hazai martinacélművek tüzelőberendezéseinek műszaki összehasonlító vizsgálata volt (Csepel, Diósgyőr, Dunaújváros, Ózd). Erről részletes tanulmány készült. Ezután az Ózdi Acélműben végzett különféle tüzelési kísérleteket, majd cementgyári és téglagyári tüzelőberendezések fejlesztésével foglalkozott.

Egy nemzetközi pályázat megnyerése után Németországban, Thüringiában a Maxhütte Kombinát konverter acélművében a szárító és kiegészítő tüzelőberendezések olajtüzelésről gáztüzelésre való átalakítását, tervezését, gyártását és beüzemelését irányította. Ezután Montenegróban, Niksićben dolgozott. Az elektroacélműhöz kellett a meglévő, nem működő mészegető aknakemenctét átalakítani és beüzemelni.

A 90-es évektől szilikátipari tüzelőberendezések, majd alumínium-, réz-, cink- és ólomolvasztó berendezések fejlesztésével foglalkozott. Többször vett részt egyetemi kutatómunkában. Pályája végén a DUNAFERR Erő-

művében is dolgozott. 2005-ben ment nyugdíjba fejlesztő mérnökként.

Még egyetemista korában lett az OMBKE tagja. 2007-ben kapta meg 40 éves egyesületi tagságáért a Sóltz Vilmos-emlékérmet.

Gál János 1945. május 28-án a Diósgyőrhöz tartozó Pereces bányatelepen született bányász család negyedik gyermekeként. Gyermekkorát Diósgyőrben töltötte, itt érettségizett a Gábor Áron Kohó- és Öntőipari Technikumban 1963-ban. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1969-ben technológus kohómérnöki diplomát szerzett, az Inotai Alumíniumkohó ösztöndíjasaként. Diplomatervében alumínium huzalgyártó üzem tervezését végezte. Inotán ez a munka várta, a Műszaki Fejlesztési Osztályon technológus mérnök lett, majd 1972-decemberétől az új huzalhúzó üzem első üzemvezetője.

1977-től a vállalat igazgatási szervezetében töltött be különböző vezetői tevékenységeket, a 90-es évektől újra technológiai, fejlesztési majd marketing osztályon volt vezető.

1998-ban vállalata, de már mint a Magyar Alumínium Rt. Huzalgyártási üzletágvezetője, majd divízióigazgatója, e munkakörből ment nyugdíjba 2003-ban.

Munkáját vállalati Kiváló Dolgozó kitüntetésekkel, majd Ipari Miniszteri Kiváló Munkáért kitüntetéssel ismerték el. Elnyerte a Veszprém Megyéért érdemérmét. Egyetemi kapcsolatainak elismeréseként a 2005-ös végző évfolyam Tiszteletbeli Évfolyamtársává választotta.

Több alkalommal felkérték diplomatervek opponensi feladataira és diplomák bírálatára.

Egyesületünknek 1967 óta tagja. Egyesületi munkáját 1973–1981-ig az inotai helyi szervezet titkáráként végezte. Két alkalommal, 1991-től 1994-ig, majd 1996-tól 1999-ig megválasztották a helyi szervezet elnökének, nyugdíjazása után egy évig megbízott elnöke volt a helyi szervezetnek. Az OMBKE tisztújításaiban két alkalommal vett részt, volt jelölő bizottsági tag, a Fémkohászati Szakosztály képviselő-

tében, egyben a szakosztályi jelölő bizottság vezetője is. Két évig az egyesület választmányja mellett működő Oktatási Bizottságot is vezette.

Egyesületi kitüntetései: OMBKE emléklapok 1995, z. Zorkóczi Samu-emlékérem 2001, Sóltz Vilmos-emlékérem 2007.

Galambos Sándor 1945. június 24-én született Hajdúhadházon. Az általános iskola elvégzése után 1959-ben Vácra került öntőipari tanulónak. 1962-ben az Április 4. Gépgyárban fejezte be az ipari iskolát. Ugyanebben az évben elnyerte a Szakma Ifjú Mestere verseny arany fokozatát. 1964-ben Kiváló Dolgozó lett. Ezután a Gamma Művekben dolgozott alumíniumöntőként, majd 1967-ben beiratkozott a csepeli Kossuth Lajos Technikum esti tagozatára, öntőipari szakra, ahol 1971-ben szerezte meg öntőipari technikai képesítését.

1970-ben Budapest, VI. kerületi kisipari műhelyében helyezkedett el, ami közel volt az Epreskerthez, ahonnan a szobrászművészek hozzájuk kezdtek járni, hogy az általuk megálmodott szobrokat bronzba öntessék. Itt ismerte meg a színesfémöntészet rejtelmeit. 1973-ban öntészetből letette a mestervizsgát.

1980-ban önállóította magát. Munkássága során nagyobb részt részalapú ötvözetekből öntött érmek, doborművek, kisplasztikák, mellszobrok és nagyméretű szobrok öntésével foglalkozott.

1990-ben megalapította a BZ-ART Öntődei Kft.-t és felépítette Szentendrán a saját öntödéjét, melyben már jóval nagyobb méretű művészi szob-

rok öntését is tudta vállalni. Nehéz lenne felsorolni a szobrászművészek által megmintázott, s általa készre öntött és kikészített, köztereinket díszítő szobrok sorát, de néhány darabot megemlítünk a sok közül. Szegeden áll több általa öntött szobor, így pl. két lovas szobor, a Szeged múzsája elnevezésű másfeles életnagyságú szobor, egy egészalakos Nagy Imre-szobor, a Dómban látható püspöki szék. A 2000-es hannoveri Expo magyar pavilonja előtt álló másfeles életnagyságú

Pegazus-szobrot, mely ma a WestEnd bevásárlóközpont kapuját díszíti, a zalaegerszegi ágaskodó ló szobrát, a város szimbólumát jelképező, makói nagy Hagyma-szobrot, a egri székesegyház új kapuját, a máriapócsi templom nagykapuját, a siófoki Karinthy Frigyes-szobrot, a veleméri Árpád-kori templom 120 kg-os bronzharangját, valamint a Keleti Pályaudvar homlokzatán lévő szoborcsoport alumínium-magnézium ötvözetből öntött kvalifikál-

tabb részeit is ő készítette. A lakiteleki Népfőiskolának nyolc darab 5/4-es mellszobrot öntött le. Számos szép szoboröntvény dicséri szakmai tudását, hozzáértését, igényességét az Ausztriába, Olaszországba, Szlovákiába, Amerikába, Németországba került alkotásokkal is.

Az Öntészeti Szakosztálynak a 90-es évektől tagja, rendezvényei rendszeres látogatója és támogatója. Többek között az ő ajándéka a soproni

Seltenhofer harangöntő dinasztia házát díszítő emléktábla és az Öntödei Múzeum bejáratánál lévő Kiszely Gyula-emléktábla.

Utóbbi éveiben egészségi problémái miatt vállalkozását felszámolta. Egy-egy jól sikerült szobor leöntése, vagy egy bonyolult öntvény elkészítése azonban még most is kihívást jelent számára, s ha nem is a saját műhelyében, de kollégái segítségével megoldja a feladatot.

■ NEKROLÓGOK

Kováts Tibor László

1942–2015

2015. január 30-án, hosszas betegség után elhunyt Kováts Tibor László metallurgus üzemmérnök, a székesfehérvári Vasöntöde Kft. ügyvezető igazgatója.

1942. május 2-án Budapesten született. A háborús viszonyok miatt édesapját Szönybe helyezték, így fiatal korát Komáromban töltötte. 1956-ban kezdte meg középiskolai tanulmányait Dunaújvárosban, a Kerpely Antal Kohóipari Technikumban. A érettségét követően 1960-ban helyezkedett el Székesfehérváron a Könnyűipari Szerszámgyépgyár öntödéjében, mely egyetlen munkahelye volt. 2005 októberében, mint nyugdíjas főmérnök, betegsége miatt hagyta abba a munkát.

Munkahelyén végigjárta a ranglétrát, gyakornok, csoportvezető, öntödevezető volt. Így kapott megbízást az 1990-es évek gazdasági változásai következtében az öntöde önálló gyáregységgé, majd kft.-vé alakítására. A létrejövő Vasöntöde Kft. első ügyvezető igazgatója Kováts Tibor László volt, ezt a posztot nyugdíjazásáig töltötte be. Ezt követően nyugdíjasként is felelős műszaki beosztásban dolgozott.

Munkájában kiemelt figyelmet szentelt a gyártástechnológiai és a környezetvédelmi fejlesztéseknek. Aktívan bekapcsolódott a fiatal szakemberek (szakmunkások, technikusok, mérnökök) képzésébe, betanításába. Több végzős mérnökhallgató ipari konzulense volt. Szívügye volt a minőségfejlesztés, így a meglevő kémiai és mechani-

kai laborok mellé létrehozta a metallográfiai labort is.

Komoly szakmai kihívást jelentett számára az önálló gyáregység, majd a Vasöntöde Kft. megalapítása. Az önálló gazdálkodás, a kereskedelmi feladatok, a külső rendelések megszerzése, bár nem műszaki feladat volt, de az önálló működés elengedhetetlen feltétele volt, melyet sikerrel oldott meg. Munkáját hat alkalommal ismerték el Kiváló dolgozó cím odaítélésével. 2005-ben kezdődött betegsége miatt megszüntette munkaviszonyát a Vasöntöde Kft.-vel, így nem kellett megélnie szeretett munkahelye felszámolását.

Részt vett a székesfehérvári zene-pavilon teljes felújításának munkáiban, vezetésével öntötték le a műemlékegyüttes hiányzó öntvényeinek jelentős részét. Fontos volt számára az ipari örökség védelme, az öntőszakma sokféleségének és szépségének bizonyítása. Egyesületünknek tagja volt, rendszeresen részt vállalt az egyesületi rendezvények szervezésében. Öntőnapok alkalmából házigazdaként biztosította a szakmai látogatások helyszínét. Amikor betegsége elkezdődött, tagsága megszűnt.

2015. február 25-én Székesfehérváron, a Hosszú temetőben búcsúztak tőle családtagjai, munkatársai, tisztelői és mondtak neki utolsó „Jó szerencsét!”.

✍ Szombatfalvy Rudolf